

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 lutego 2015 roku w sprawie z powództwa T. J. przeciwko Towarzystwu (...) w W. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, a nadto nakazał zwrócić powodowi kwotę 1,49 zł tytułem niewykorzystanej części zaliczki.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie wewnętrznie sprzecznych i niejasnych ustaleń stanu faktycznego oraz oparcie ich co do faktów wyłącznie o opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego A. S.;
2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów polegającej na dokonaniu jednostronnej i selektywnej oceny, bez wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, z pominięciem w rozważaniach zeznań świadka W. J. w zakresie, w jakim opisywała ona przebieg zdarzenia, w szczególności odległość, w której pozostawał bezpośrednio z nią samochód F. (...) oraz moment, w którym doszło do uderzenia;
3. naruszenie art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, iż powód nie udowodnił winy w rozumieniu art. 415 w zw. z art. 436 § 2 k.c. – T. Z. za spowodowanie wypadku;
4. naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 19 ust. 2 pkt. 3 polegającą na przyjęciu, że obowiązek zachowania odpowiedniego odstępstwa pomiędzy pojazdami pozostającymi w ruchu odnosi się jedynie do „normalnych”, tj. możliwych do przewidzenia zachowań innych uczestników ruchu, w sytuacji, gdy w Ł., zwłaszcza na skrzyżowaniach, często dochodzi do kolizji drogowych spowodowanych nieuszanowaniem pierwszeństwa przejazdu lub poruszaniem się na czerwonym świetle.

W konkluzji powyższych zarzutów powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 7479 zł z odsetkami od dnia 16.09.2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za I i II instancje w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zwrot kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska procesowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania prawidłowości ustaleń Sądu Rejonowego i w pełni je podzielił. Ustalenia te mają bowiem oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, zaś wyprowadzone wnioski nie naruszają zasady swobodnej oceny dowodów. Stan faktyczny niniejszej sprawy został ustalony w oparciu o wszechstronną analizę materiału dowodowego, zgromadzonego zgodnie z przepisami procesowymi i poddanego kompleksowej ocenie, czemu Sąd pierwszej instancji dał wyraz w szczegółowych motywach zaskarżonego wyroku. Powzięte na tej podstawie wnioski nie budzą zastrzeżeń i zasługują na uwzględnienie, zatem ustalenia te Sąd Okręgowy przyjął, jako podstawę swojego rozstrzygnięcia.

Pozwany wśród zarzutów naruszenia prawa procesowego zakwestionował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego. Wbrew zarzutowi apelacji, Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie naruszył zasady określonej

w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którą Sąd winien oceniać wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Mimo przeciwnych sugestii apelacji, Sąd I Instancji, dokonał wnikliwej i trafnej oceny przedstawionych w sprawie dowodów, w oparciu o którą wyprowadził również słuszny wniosek jurystyczny, że w niniejszej sprawie brak jest dowodów wskazujących na winę kierującego samochodem marki F. w zaistnieniu zdarzenia. Swoje stanowisko przy tym także, pomimo przeciwnych sugestii czynionych w apelacji, wyczerpująco uzasadnił. Skarżący natomiast nie przedstawił jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które podważałyby prawidłowość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń jak i zaskarżonego rozstrzygnięcia. Przypomnieć również należy, że wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy dowodowej i wiarygodności. Wszystkim wskazanym wyżej kryteriom odpowiada - zdaniem Sądu Okręgowego - ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji. Zarówno ocena dowodów osobowych, jak i dokumentów dokonana została w sposób obiektywny, rzetelny i wszechstronny. Wszystkie przeprowadzone dowody zostały przez Sąd I instancji przywołane i omówione. Ich ocena nie ogranicza się do tylko niektórych przesłanek, lecz opiera się na zestawieniu treści ich zeznań z pozostałymi, przeciwnymi dowodami naświetlającymi okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w sposób odmienny. Nie można też zarzucić, by Sąd I instancji na tle przeprowadzonych dowodów budował wnioski, które z nich nie wynikają.

W żadnym razie zamierzonego skutku nie może odnieść zarzut wewnętrznie sprzecznych oraz niejasnych ustaleń stanu faktycznego. Apelujący zarzuca sprzeczność poczynionych ustaleń i wyprowadzonych przez Sąd I Instancji wniosków ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Niemniej jednak sprzeczności tej nie wykazuje. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne znajdują pełne oparcie w przeprowadzonych dowodach w szczególności w postaci zebranych dokumentów oraz opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego. Sąd Okręgowy nie stwierdza w tym zakresie żadnych uchybień. Pozwala to Sądowi Okręgowemu na przyjęcie ustaleń Sądu Rejonowego za własne.

Nie ma również racji apelujący podnosząc, iż dokonany przez Sąd I instancji stan faktyczny został oparty wyłącznie o opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego A. S.. Uważna lektura treści uzasadnienia wskazuje, iż podstawą ustaleń faktycznych w sprawie stanowią zarówno okoliczności niesporne, zeznania świadków W. J. i T. Z. (2), opinia biegłego zarówno pisemna jak i uzupełniająca oraz dowody z dokumentów. Niewątpliwie trzon materiału dowodowego będącego podstawą ustalenia okoliczności zdarzenia i stopnia zawinienia każdego z uczestników w kolizji stanowiła opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego. Ustalenie tych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych, których sąd nie posiada. Przypomnienia wymaga, że zadaniem opinii biegłego jest dostarczenie sądowi wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.), udzielenie na podstawie posiadanych wiadomości fachowych i doświadczenia zawodowego informacji niezbędnych do ustalenia i oceny okoliczności sprawy. Podnieść należy, że sąd nie jest związany opinią biegłego i powinien ją ocenić, podobnie jak inne dowody zebrane w sprawie. Takiej oceny dokonał Sąd Rejonowy uznając opinię biegłego za miarodajną w zakresie ustalenia udziału kierującego samochodem marki F. w zaistniałym zdarzeniu. Biegły w sposób logiczny i przekonujący wyjaśnił argumentację w zakresie braku okoliczności skutkujących uznaniem, iż kierujący pojazdem marki F. spowodował lub przyczynił się do powstania kolizji. Sąd I instancji słusznie uznał, że opinia sporządzona przez biegłego jest wyczerpująca i należyte umotywowana, stąd prawidłowo obdarzył ją walorem wiarygodności i podzielił wnioski w niej zawarte i w tym zakresie stanowią one podstawę rozstrzygnięcia.

Nietrafny był również zarzut naruszenia art. 6 k.c. Przede wszystkim wskazać należy, iż sytuacji, gdy powód dochodzi konkretnego roszczenia, to na nim przede wszystkim, w myśl art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia zarówno jego zasadności, jak i jego wysokości. Dopiero zatem w razie przedstawienia przez stronę powodową konkretnych dowodów na okoliczność istnienia i wysokości roszczenia, pozwany winien przedstawić własne dowody w celu obalenia twierdzeń powoda. Wówczas bowiem konkretyzuje się w stosunku do pozwanego ciężar dowodowy wynikający treści art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 k.p.c. Nie ulega wątpliwości, iż pozwany zakwestionował podstawę swojej odpowiedzialności, a tym samym zasadność dochodzonego przez powoda roszczenia.

W konsekwencji fakty te stały się okolicznością sporną i wymagały udowodnienia przez zgłaszającego przedmiotowe żądanie powoda, których ten, jak wskazuje materiał dowodowy przedmiotowej sprawy nie zdołał wykazać. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie nie można było wyprowadzić wniosków, iż kierujący pojazdem marki F. ponosi winę za zaistniałą kolizję. Tym samym nie można było przypisać odpowiedzialności pozwanemu ubezpieczycielowi.

Wobec przesądzenia o bezzasadności powyższych zarzutów odnoszenie się do pozostałych należało uznać za bezprzedmiotowe. Już tylko ubocznie odnosząc się do załączonego przez powoda do apelacji orzeczenia tego samego Sądu, należy wskazać, iż Sąd rozstrzygając sprawę dokonuje własnych ustaleń faktycznych w oparciu o materiał dowodowy konkretnej sprawy, oceniony swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania. Wskazane przy tym przez powoda orzeczenie dotyczy zgoła odmiennego stanu faktycznego. Każdy stan faktyczny jest inny i wymaga indywidualnego rozpoznania, wolnego od schematycznych postępowań. Dowodem w sprawie nie może być uzasadnienie wyroku w innej sprawie (...). Takie środki dowodowe nie są znane procedurze cywilnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2012 roku, I CSK 124/12, Lex nr 1250552).

Mając powyższe rozważania na względzie, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego - § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).